

ת"פ 41925/11/12 - מדינת ישראל נגד ראיך אבו חליס, אדמונד דיבי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 41925-11-12 מדינת ישראל נ' אבו חליס ואח'
בפני כב' השופט אמיר טובי
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. ראיך אבו חליס
2. אדמונד דיבי

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד טל עופר

ב"כ הנאשם 1: עו"ד טל אבריאל

ב"כ הנאשם 2: עו"ד שגיא מלח

הכרעת דין

פתח דבר

1. בפתח הדברים אני מודיע, כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, על זיכויים של הנאשמים, מחמת הספק, מן העבירה שיוחסה להם בכתב האישום בתיק זה.

אקדים ואומר כי הזיכוי אינו משקף מסקנה כי המתלונן מסר גרסה שקרית במזיד, מתוך כוונה להעליל על הנאשמים. אין חולק כי המתלונן נחבל בצורה קשה בעקבות אירוע אלים אליו נקלע. אלא שנתר בלבי ספק באם הנאשמים הם אלה שפגעו בו, וזאת נוכח הסתירות וריבוי הגרסאות שמסר המתלונן עצמו ביחס למהלך האירוע. בנסיבות, לא ניתן היה להתעלם משינוי הגרסאות והסתירות ולהרשיע את הנאשמים בהסתמך על עדותו של המתלונן, חרף אותם ספקות. ודוק - מדובר בהליך פלילי שבו מידת ההוכחה הנדרשת חייבת להיות מעבר לספק סביר (סעיף 34כב(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977). בסופו של יום לאחר שבחנתי את תשתית הראיות שהוצגה בפניי, נותר בלבי, כאמור, ספק באם הנאשמים הם אלה שתקפו את המתלונן והסבו לו את הנזקים שנגרמו לו, כמפורט בכתב האישום.

לאחר הקדמה זו, אפרט נימוקי הכרעתי לאור הראיות שהוצגו, אולם תחילה אפנה לכתב האישום.

כתב האישום

2. עניינו של כתב האישום בתיק זה, עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 335 + 333(א) (2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, המיוחסת לנאשמים.
3. בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 19.9.10, בסביבות השעה 19.00, צעד שאהין נסאר (להלן: "המתלונן") יחד עם אחיו איברהים נסאר (להלן: "איברהים") ברח' הואדי בחיפה. במקום התפתח ויכוח בין המתלונן ואחיו, מצד אחד, לבין אחד בשם שאדי מנסור (להלן: "שאדי") מן הצד האחר. למקום האירוע הגיעו, בין היתר, הנאשמים, אשר תקפו בצוותא חדא, במהלך הוויכוח, את המתלונן כלהלן - נאשם 2 הצמיד את המתלונן לרצפה על ידי הנחת רגלו על מותנו וידו על צווארו של המתלונן והיכה באגרופים בפניו ובעינו הימנית. במקביל, היכה נאשם 1 את המתלונן בבעיטה בפניו ופגע בלסתו הימנית.
4. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו למתלונן הפגיעות והנזקים הבאים - שבר בלסת ימין, המטומה במצח, המטומה ברצפת הפה, שפשופים בפנים, נפיחות בפנים ובעין ימין, פצע בגבה הימנית וחבלות בברך ימין.
- בסמוך לאחר האירוע אושפז המתלונן בבית החולים רמב"ם בחיפה ועבר ניתוח בלסת. בחודש נובמבר 2010 עבר ניתוח נוסף בלסת.
5. בכתב האישום נאמר כי במעשיהם המתוארים לעיל חבלו הנאשמים בצוותא חדא שלא כדין במתלונן וגרמו לו חבלה חמורה.

תשובת הנאשמים

6. הנאשמים כפרו בעבירה ובעובדות כתב האישום. לטענתם הם לא תקפו את המתלונן אלא הגיעו לזירת האירוע על מנת להפריד בקטטה שהחלה כשלא היו במקום והם אכן הפרידו בין הניצים (פרוטוקול הדיון מיום 24.10.2013).

גדר המחלוקת

7. מתשובת הנאשמים עולה כי הם אינם חולקים על הטענה כי נכחו בזירת האירוע במועד המתואר בכתב האישום וכי נוצר מגע, כזה או אחר, בינם לבין המתלונן. טענתם היא כי התערבותם נועדה להפריד בין

המתלונן לאחר, כפי שיפורט עוד בהרחבה, ולא על מנת לתקוף אותו.

גרסת המתלונן בהודעותיו במשטרה

8. העד היחיד הקושר את הנאשמים למעשי האלימות המיוחסים להם הוא המתלונן. אחיו, איברהים, נכח אמנם בזירת הארוע, אך היה במרחק מה מהמתלונן, ולא הצליח לראות בבירור מה קורה עם אחיו. אדרש לכך בהמשך, אך כבר עתה אדגיש כי העדות היחידה הקושרת את הנאשמים למיוחס להם הינה עדותו של המתלונן.

המתלונן מסר ארבע הודעות במשטרה, כלהלן:

8.1 הודעה ראשונה - נגבתה מהמתלונן שעות ספורות לאחר האירוע, ביום 19.9.2010, כשהיה מטופל בבית החולים רמב"ם, בעקבות פציעתו. באותה הודעה (ת/22) סיפר כי כאשר הלך ברחוב יחד עם איברהים על מנת להביא כיסאות למסיבת החתונה של אחותו שעתידיה היתה להתקיים באותו ערב, פנה אליו שאדי וקרא לו. הוא הרים את ידו לשלום אך איברהים קילל את שאדי, והוא ואברהים המשיכו ללכת. לפתע, רץ שאדי אחריהם, כשאבן בידו ובא לתקוף אותם בעודו מקלל. המתלונן הרחיק אותו ואמר לו להירגע וכי הם מבקשים סליחה אלא ששאדי המשיך לדחוף ולקלל אותו. לפתע, הופל המתלונן ארצה על ידי אחר, דודו של ראיך (הנאשם 1 - להלן: "ראיך"), ומספר בחורים החלו לתקוף אותו. עוד הוסיף המתלונן כי ראיך נתן לו אגרופים בפנים והוא זה שנתן לו בעיטה עם הרגל לפנים, ובא אחד בשם אוסביו (אוסביו דיבי - להלן: "אוסביו") שבעט בו בגב. לאחר מכן הם ברחו. המתלונן ציין כי הארבעה (ראיך, דודו של ראיך, שאדי ואוסביו) תקפו אותו ובעטו בו וגרמו לו חבלות קשות. עוד הוסיף כי אין לו או לאחיו כל סכסוך קודם עם מי מהתוקפים וכי הוא מכיר אותם מהשכונה. בסוף הודעתו ביקש המתלונן להדגיש כי "ראיך אבו חלס הוא שנתן לי בעיטה לפנים ושבר לי את הלסת".

8.2 ההודעה השנייה של המתלונן ניתנה ימים אחדים לאחר מכן, ביום 23.9.10, בעודו בבית חולים (ת/23). הודעה זו מפורטת יותר מקודמתה, וממנה עולה כי איברהים קילל את שאדי לאחר שחשב כי הלה לעג למתלונן. שאדי רדף אחרי השניים עם אבן ומכיוון שהמתלונן מכיר אותו, הוא ניסה להרגיעו ולהתנצל בפניו. בזמן זה איברהים המשיך ללכת, בעוד המתלונן מעמיד את שאדי מולו על מנת שלא יתקרב לאיברהים. לדבריו, הוא החזיק את היד שאחזה באבן וביד השניה חיבק את שאדי כדי לחסום אותו ולהרגיעו. בשלב זה הצטרפו שלושה אנשים. אחד מהם דחף את המתלונן והפיל אותו על הגב. בעודו על הרצפה התיישב שאדי על רגליו ואילו הנאשם 2 - אדמונד דיבי (להלן: "אדמונד") (דודו של ראיך - א.ט) שם רגל או שתיים על אזור המותן שלו והתחיל להכות בו באגרופים על פניו. אחרי כמה אגרופים, כשהמתלונן צועק לו שיפסיק, הוא אכן חדל ממעשיו. שאדי בינתיים קם מעליו והשאיר את אדמונד לבד. בעוד המתלונן מנסה להשתחרר מאחיזתו של אדמונד, הוא הרגיש בעיטה בגב וראה את אוסביו מתחיל לרוץ לכיוון איברהים. בזמן ששכב על הרצפה, כשהוא מנסה להתרומם, הרגיש בעיטה בלסת הימנית שלו "העפתי מבט לצד ימין לכיוון שקיבלתי את המכה וראיתי את ראיך אבו חלס עומד לידי לבדו כמטר ממני".

8.3 הודעה שלישית - ביום 6.11.10 נחקר המתלונן פעם נוספת, הפעם כחשוד באיומים, החזקת סכין, תקיפה בנסיבות מחמירות וחבלה חמורה. הוטח בפניו כי הוא חשוד שיחד עם אחיו תקף את שאדי וגרם לו חבלות בגופו באמצעות סכין. בהודעתו זו (ת/24) כפר המתלונן בחשדות שיוחסו לו, תוך שטען כי לא תקף את שאדי ומעולם לא החזיק סכין. המתלונן ציין כי הוא עובד כעיתונאי והינו סטודנט באוניברסיטה ואין לו כל סיבה להחזיק סכין בכיסו. בטח שאין לו סיבה להסתובב עם סכין ביום החתונה של אחותו. המתלונן ציין גם כי לא ראה שאחיו החזיק במועד האירוע מקל בידו, והשיב בשלילה לשאלה באם הוא או אחיו שתו באותו יום משקה אלכוהולי.

8.4 הודעה רביעית - הודעתו האחרונה של המתלונן במשטרה נגבתה מספר ימים לפני עדותו בבית המשפט. הרקע לגביית הודעה מאוחרת זו, ערב הדיון, מוסבר במכתב הפרקליטות שהופנה לסנגורים ביום 21.10.2013 (נ/1). מתברר כי בראיון שערך הפרקליט עם המתלונן ביום 20.10.2013 מסר הלה כי לאחר שבעטו לו בפנים הוא הסתכל מי בעט וראה בחור עם חולצה עם פסים צהובים לבנים וכי אחיו אמר לו שזהו ראי. לאור כך, הופנה המתלונן למתן הודעה נוספת במשטרה.

בהודעתו הנ"ל (ת/25) חזר המתלונן על סיפור המסגרת בציינו כי שלושה התנפלו עליו - אדמונד, ראי, ואוסביו. אדמונד התיישב עליו ונתן לו אגרופים בפנים והוא הרגיש בעיטות משני האחרים. דקות ספורות לאחר מכן, כשהצליח להשתחרר, הרגיש בעיטה בלסת וכשהתרומם היו מעליו אדמונד, אותו הצליח להדוף, וראי. אז הגיע אחיו, שאדי ואוסביו הלכו לתקוף אותו. החבורה ברח מהמקום כנראה בגלל הצעקות. משנשאל המתלונן אם ראה מי נתן לו את הבעיטה, השיב "אני לא ראיתי, ראיתי רק רגל, כשקמתי ראיתי שזה ראי". המתלונן נשאל איך ראה שזה דווקא ראי, והשיב "כי אדמונד כשאני קמתי אני הדפתי אותו ורק ראי היה שם". המתלונן נשאל אם הוא זוכר מה לבש כל אחד והשיב בשלילה. הוא נשאל מי לבש חולצה צהובה עם פסים והשיב "אני חושב שזה היה ראי, אבל אני לא זוכר 100%". החוקר הקשה ושאל "לאחר שבעטו לך בפנים, הסתכלת מי בעט וראית בחור עם חולצה עם פסים צהובים לבנים, ואחייך אמר לך שזה ראי, מה תגובתך?" והמתלונן השיב "מה שאמרתי בפרקליטות זה שמי שתקפו את אח שלי היו אוסביו ושאדי. מי שהיה אתי זה היה אדמונד וראי כשאני קמתי. כשאני קמתי אני הדפתי את אדמונד מעלי ומי שנשאר זה רק ראי. אני כמעט בטוח שהוא לבש חולצה צהובה. אני זוכר שראיתי את אוסביו רץ אחרי אחי כשאני הייתי על הרצפה".

9. בעימות שהתקיים בין המתלונן לבין אדמונד ביום 11.1.11 (ת/12) הטיח המתלונן את גרסתו בפני אדמונד. סיפור המעשה שנשמע מפיו היה זהה להודעות המאוחרות שמסר, ולפיו, לאחר שאחיו איברהים קילל את שאדי, רץ זה לכיוונו כשהוא מחזיק בידו אבן ורצה לתקוף את איברהים. שאדי והמתלונן דחפו זה את זה ואז הרגיש המתלונן כי מישהו נותן לו מכה ומפיל אותו. אדמונד התיישב עליו ונתן לו אגרופים בפנים.

אדמונד הכחיש בעימות כל קשר למעשה התקיפה. לדבריו, אין לו קשר לשאדי והוא מסוכסך עם אמו

אלא שהוא ראה ששאדי, המתלונן ואיברהים רבים עם אגרופים ולכן הלך להפריד בין הניצים. הוא עצמו לקח את שאדי הצידה וראה שהפנים שלו מכוסים דם. אוסביו לקח את איברהים לצד ואילו ראיק לקח את המתלונן.

גם בעימות שהתקיים באותו יום בין המתלונן לראיק (ת/10), חזר המתלונן על גרסתו, תוך שהדגיש כי הוא בטוח שראה את ראיק נותן לו בעיטה בפנים. שאדי מצדו הכחיש ואמר כי טענות המתלונן ביחס אליו הן שקריות וכי הוא רק הפריד. לדבריו שאדי והמתלונן רבו ביניהם והחליפו מהלומות והוא הגיע רק על מנת להפריד "הגעתי בסוף ראיתי ששאדי יש לו חתך מעל העין וראיתי ששאהין יש לו דם על הפנים".

עדות המתלונן בבית המשפט

10. בעדותו בבית המשפט ציין המתלונן כי במועדים הרלבנטיים היה עיתונאי ובמקביל, למד באוניברסיטה תקשורת ופילוסופיה. הוא גר בשכונת ואדי ניסנאס בחיפה ומכיר את הנאשמים מהשכונה. לדבריו, ביום 19.9.19, בסביבות השעה 18.00, הוא הלך עם אחיו, להביא כיסאות ושולחנות למסיבת החתונה של אחותו שאמורה היתה להתקיים על גג הבית באותו ערב. בדרכם, עברו השניים סמוך לחניון שליד חנות הפלאפל ברח' הואדי, שם יש גינה קטנה ובה ישבו ארבעה בחורים - שאדי מנסור, אדמונד, ראיק ואוסביו. שאדי צעק לעברו "שאהין" והוסיף עוד משהו, אותו לא שמע. אחיו סיפר לו כי הוא שמע אותו מקלל. אחיו, איברהים, קילל את שאדי והשניים המשיכו בדרכם. בתוך כך שמעו צעקות וכשהסתכלו לאחור ראו את שאדי יורד מהגן לעברם עם אבן גדולה. הוא ניסה לתקוף את איברהים. המתלונן תפס אותו וניסה להרגיע את הרוחות. אמר לו "תעזוב, לא צריך לעשות מזה סיפור. אנחנו שכנים, יש לנו חתונה היום. לא באים לריב, אין לנו זמן לריב. אין לנו כח לריב, קיללת אותו, זהו. הוא קילל אותך, נגמר הסיפור". אלא ששאדי ניסה לדחוף את המתלונן ולפגוע בו באבן והוא תפס לו את היד ודחף אותו לקיר. האבן נפלה מידו והמתלונן סובב אותו שילך וניסה להתרחק. אלא שאז מישהו משך אותו והפילו ארצה. "אני רואה את אדמונד יושב עליי ומתחיל בוקסים בפנים, אני מרגיש בעיטות בכל הגוף. אני מנסה לצאת מתחתיו, לקום מתחתיו ולהשתחרר משהו. בין לבין אני מסתכל ורואה מישהו רץ לכיוון השני. אח שלי אז כבר המשיך ללכת. הוא חשב שאני כבר סגרתי את העניין ולא יודע מה. כשקמתי, בסוף השתחררתי איכשהו. השתחררתי מאחיזתו של אדמונד. כשרציתי לקום הרגשתי בעיטה בפנים ומישהו רץ. קמתי כולי דם. לא הרגשתי את הלסת" (עמ' 18 ש' 19 ואילך לפרוטוקול). המתלונן נשאל מי היה לידו בשלב לאחר שתפס את שאדי, והשיב "אדמונד וראיק". המתלונן נשאל מה הוא זוכר מאותו אדם שנתן לו את הבעיטה והשיב "אני זוכר שהוא לבש חולצה צהובה לבנה פסים. זה מה שאני זוכר. לא בטוח במאה אחוז לגבי צבע החולצה, מה החולצה שהיתה" (עמ' 19 ש' 19 לפרוטוקול). בחקירתו הראשית הקשתה הפרקליטה על המתלונן ושאלה מדוע מסר מספר הודעות וממה נובע השוני בין ההודעות המוקדמות לבין ההודעה המאוחרת. המתלונן לא הבין את פשר השאלה וענה בתמימות "איזה שוני?". הפרקליטה הקשתה "לגבי הבן אדם שבעט בך, אם ידעת מי זה או שאמרו לך מי זה". המתלונן השיב "אני ידעתי מי זה... לא ראיתי את הפנים. ראיתי רגל בפנים שלי. כשקמתי ראיתי אותו מסתובב ורץ. על בסיס זה שאני יודע מראש ששני האחרים (הכוונה לאוסביו ושאדי אליהם התייחס קודם בעדותו - א. ט.) לא היו שם, אז מי שנשאר לידי זה אדמונד וראיק ואדמונד לא יכול היה לתת לי את הבעיטה כי בדיוק הדפתי אותו מעליי".

11. בחקירתו הנגדית נשאל המתלונן מדוע בהודעתו הראשונה למשטרה, זו שנגבתה ביום האירוע, הוא לא ציין את שמו של אדמונד כמי שהתיישב עליו ונתן לו אגרופים. המתלונן השיב כי באותו מועד לא ידע את שמו הפרטי של אדמונד אך ידע כי הוא דודו של ראיך וציין זאת בפני השוטרים. משנשאל מדוע בכל זאת לא תיאר את אדמונד כמי שהתיישב עליו ונתן לו אגרופים בפנים, השיב המתלונן כי הודעה זו נגבתה 3 שעות לאחר האירוע, כאשר הלסת שלו היתה שבורה "יכול להיות שהשוטר לא הבין אותי נכון או שהוא התבלבל בשמות" (עמ' 21 ש' 6 לפרוט'), ובהמשך הוסיף "לא חשבתי מי בעט בי באותו רגע. מה שחשבתי זה שייפסק הכאב... אם היו אומרים לי שיש לי אפשרות לדחות את מתן העדות לשבוע לאחר מכן, בכיף, אבל הם באו וביקשו" (עמ' 22 ש' 25-28 לפרוט'). המתלונן חזר והדגיש כי כאשר התרומם מהרצפה היו שני אנשים לידו - ראיך ואדמונד "את זה אני יודע בוודאות" (עמ' 27 ש' 9 לפרוט'). עוד חזר המתלונן על כך שאמנם אוסביו בעט בו אך בזמן הבעיטה לפנים הוא לא היה שם. המתלונן חזר והדגיש כי מי שבעט בו בפנים הוא ראיך וכי על אף שלא ראה את פניו, הוא יודע שמדובר בראיך. בהמשך, מסביר המתלונן מדוע לא חשד באדמונד כמי שנתן לו את הבעיטה לפנים וזאת משום שכאשר קיבל את הבעיטה, אדמונד בדיוק נהדף מעליו "אני לא יודע להגיד אם הוא היה עדיין עליי, חלקו היה עליי או שהוא קם מלא" (עמ' 28 ש' 22 לפרוט').

סתירות מהותיות בגרסאות המתלונן

12. הגרסאות אותן העלה המתלונן בהודעותיו במשטרה ובעדותו בפני רוויות סתירות מהותיות שלא ניתן להתעלם מהן. התרשמתי כי המתלונן התקשה לשרטט ולשחזר תמונה מדויקת לגבי השתלשלות האירוע במהלכו נפגע, ולכן השלים את החסר בדרך של השערות, הסקת מסקנות, רסיסי מידע שקיבל מאחיו ותחושות בטן. אני ער לכך שכאשר מדובר באירוע טראומטי רב משתפים, שהתרחש בפרק זמן קצר, קשה לשחזר באופן מדויק כיצד פעל כל אחד מהנוכחים, באיזה מרחק היה, באיזו יד היכה, מה לבש ומה המלים המדויקות שיצאו מפיו. יפים לעניין זה הדברים שקבע בית המשפט בע"פ 564/78 **שחאדה נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד לג(3) 80, 81 בציינו:

"... בעדויות על קטטה רבת משתתפים כזאת אין לצפות לכך שלא תהיינה סתירות בפרט זה או אחר, כאשר העדים חזו במחזה מרגש המתחולל לנגד עיניהם במהירות וקשה לאדם לשחזר לאחר מכן את מהלך הקטטה על כל פרטיה, ומה גם שכל עד רואה את האירועים מזווית ראייה שלו".

ראו עוד בנדון: ע"פ 9908/04 **נעים נסראלדין נ' מדינת ישראל** (31.7.06).

ע"פ 5605/12 **בשארה נ' מדינת ישראל** (17.4.2013).

13. אלא שבענייננו, לא מדובר בסתירות המצויות בשולי הגרסה אותה העלה המתלונן. כאשר הראיה העיקרית

המפלילה את הנאשמים הנה עדותו של המתלונן, וכאשר מתגלות בעדות זו סתירות רבות ומהותיות, מטיל הדבר, לכל הפחות, ספק שדי בו על מנת לזכות את הנאשמים. אפרט להלן את עיקרי הדברים:

13.1 חרף חלקו המרכזי של אדמונד במעשה התקיפה, כפי שהוא מתואר מפי המתלונן, החל מהודעתו השניה ת/23 ואילך, הרי בהודעתו הראשונה בקושי התייחס המתלונן לאדמונד. כפי שפורט בהרחבה לעיל, טען המתלונן בהודעותיו המאוחרות ובעדותו בבית המשפט כי אדמונד הצמיד אותו לקרקע, לאחר שהופל, והיכה אותו באגרופים על פניו. אלא שגרסה זו נעלמה מהודעתו הראשונה, אותה מסר שעות ספורות לאחר האירוע. באותה הודעה התמצה חלקו של אדמונד (המתלונן לא ידע לנקוב בשמו וכינה אותו הדוד של ראיך) בכך שהפיל את המתלונן. לאחר מכן מספר בחורים היכו אותו ובעטו בו. המתלונן ידע לספר כי ראיך נתן לו אגרופים בפנים ולאחר מכן בעט בו בפנים וכי אוסביו בעט בו בגב, אך אף מילה על כך שאדמונד הצמיד אותו לקרקע והלם בו באגרופים. בחקירתו הנגדית העיד המתלונן כי אדמונד הכה אותו באגרופים משך 3-4 דקות (עמ' 27 שורה 32 לפרוטוקול). כיצד זה נעלם חלק מהמרכזי במעשה התקיפה מהודעתו הראשונה של המתלונן? הטענה כי השוטר לא הבין את דבריו בשל הפגיעה בלסתו או כי היה מטושטש אינה יכולה לעמוד לנוכח הפרטים האחרים שנרשמו באותו מעמד מפיו. אם זכר וציין את אוסביו שכל מה שיחס לו היה בעיטה בגב, כיצד זה לא הזכיר ולו במילה את המעשים של אדמונד שהלם באגרופים על פניו משך דקות ארוכות??

13.2 בהודעתו מיום 23.9.2010 (ת/23) סיפר המתלונן כי כאשר הופל, שאדי התיישב על רגליו כדי שלא יזוז ואדמונד שם רגליו על אזור המותן ונתן לו אגרופים לפנים. טענה זו לגבי שאדי שהתיישב כביכול על רגליו של המתלונן לא עלתה שוב באף לא אחת מהודעותיו המאוחרות ואף לא בעדותו בבית משפט.

13.3 גם לגבי האופן בו אחז בו אדמונד, העלה המתלונן יותר מגרסה. בהודעתו ת/23 סיפר כי אדמונד שם רגל אחת או שתיים על אזור המותן שלו כאשר התחיל לתת לו אגרופים לפנים (עמ' 2 שורה 5 להודעה). לעומת זאת בעדותו בבית המשפט טען המתלונן כי אדמונד התיישב עליו והלם באגרופים בפניו.

אף לגבי האופן שבו היכה אותו אדמונד העלה המתלונן יותר מגרסה. בעדותו ת/23 סיפר כי אדמונד אחז בידו האחת בצווארו והיכה אותה בידו השנייה. לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט סיפר המתלונן כי אדמונד היכה אותו בשתי הידיים "... והוא ישב לי על הבטן ובשתי הידיים התחיל לתת לי אגרופים עד . . ." (עמ' 30 שורה 14 לפרוטוקול).

13.4 בהודעתו ת/23 סיפר המתלונן כי אדמונד הפסיק להכות אותו לאחר שצעק לו שיחדל ממעשיו " אני צעקתי לאדמונד שיפסיק ושירגע אך אדמונד המשיך עוד לתת לי כמה אגרופים ורק אז הפסיק, אני עדיין שוכב על הרצפה ומנסה להשתחרר מאחיזתו של אדמונד. . . ואז שמעתי אשה צועקת. . . ואז הם קמו וברחו בריצה מהמקום".

לעומת זאת, בעדותו סיפר כי הדף אותו מעליו לאחר שהצליח לשחרר יד אחת מאחיזתו (עמ' 30 שורה 16 לפרוטוקול).

13.5 גם ביחס לראיק, נתגלו אצל המתלונן סתירות רבות ומהותיות. בהודעתו האחרונה מיום 21.10.2013 (ת/25) נשאל המתלונן אם זכור לו מה לבש כל אחד מהמעורבים והשיב כי אינו זוכר. כאשר נשאל שאלה מפורשת, האם הוא זוכר מי לבש חולצה צהובה עם פסים השיב "אני חושב שזה ראיק, אבל אני לא זוכר ב-100%". תשובה זו בעייתית בשים לב לכך שזמן קצר לאחר האירוע בהודעה מיום 23.9.2010 (ת/23) מסר המתלונן כי אינו זוכר מה לבש ראיק (עמ' 3 שורה 4 להודעה). בעימות שנערך בין המתלונן לראיק ביום 11.10.2011 נזכר המתלונן שראיק לבש חולצה לבנה (עמ' 15 שורה 15 לתמליל נ/8).

למותר לציין כי גם לגבי הלבוש של אוסביו מסר המתלונן גרסאות סותרות. בעוד שבהודעתו ת/23 אמר כי אוסביו לבש חולצה ירוקה, הרי בעימות בינו לבין אוסביו הוא טען כי אוסביו לבש חולצה צהובה (עמ' 3 שורה 18 לתמליל העימות נ/10).

13.6 גם לגבי מידת הוודאות בזיהוי של מי שבעט בו בפנים, גילה המתלונן חוסר עקביות. בהודעתו הראשונה ת/22 ראה המתלונן להדגיש כי ראיק הוא זה שבט בו בפנים ושבר לו את הלסת. בהודעה השניה ת/23 מספר המתלונן "תוך כדי שאני עדין שוכב על צדי על הרצפה רציתי לקום אז הרגשתי בעיטה ברגל בלסת הימנית שלי. אני העפתי מבט לצד ימין לכיוון שקיבלתי את המכה וראיתי את ראיק אבו חליס עומד לידי לבדו כמטר ממני". הדרך בה בחר המתלונן לקשור את ראיק לבעיטה בפנים מחזקת את ההתרשמות כי הוא לא ידע בוודאות שמדובר בראיק, אחרת היה נוקב בשמו באופן ברור וחד משמעי. מסקנה זו מתחזקת לאור העדות שמסר לעניין זה בבית המשפט. בחקירה הראשית משנשאל מי היה לידו בשלב האלימות, נקב המתלונן בשם של אדמונד וראיק (עמ' 19 שורה 8 לפרוטוקול). כשנשאל איך הוא יודע זאת השיב "כי את אדמונד ראיתי אותו יושב עלי ונותן לי בעיטות ובוקסים בפנים. את ראיק מזה ששאדי לא היה שם ואוסביו לא היה שם. שניהם רדפו אחרי אברהים אחי" (שם בשורה 10 לפרוטוקול). נתעלם לרגע מן הסתירה העולה מגרסה זו לעומת הגרסאות המוקדמות שמסר המתלונן, מהן עולה כי גם שאדי היכה אותו באגרופים וגם אוסביו בעט בו, בעוד שכאן הוא טוען כי מי שהיה לידו בשלב האלימות היו רק הנאשמים. נניח לזאת ונתמקד בגרסה ככל שהיא מתייחסת לראיק. המתלונן אינו אומר שראה את ראיק בועט בו. מדבריו עולה כי הוא הסיק זאת כמסקנה מאחר ואוסביו ושאדי רדפו אחרי אברהים. במאמר מוסגר אוסיף כי גם לגבי עובדה זו היתה עדותו של המתלונן בעייתית משום שהודה כי בסופו של דבר שמע מאחיו ששניים אלה רדפו אחריו. אם נותר בלבי ספק שמדובר במסקנה, הנה באה תשובתו של המתלונן בהמשך חקירתו ופזרה את הערפל, משהעיד "לא ראיתי את הפנים (של מי שבעט - א.ט.). ראיתי רגל בפנים שלי, כשקמתי ראיתי אותו מסתובב ורץ. על בסיס זה שאני יודע מראש ששני האחרים לא היו שם אז מי שנשאר לידי זה אדמונד וראיק ואדמונד לא יכול היה לתת לי את הבעיטה כי בדיוק הדפתי אותו מעלי" (עמ' 19 שורה 28 לפרוטוקול).

הנה כי כן, עולה כי מדובר בהסקת מסקן ג דא ולא בעדות ישירה וודאית. המתלונן שיער על דרך האלימינציה כי מי שבעט בו היה ראיך. לא ברור אם כך מדוע לא הותר כל מקום לספק משטען בעימות שנערך בינו לבין ראיך (ת/10) כי הוא בטוח במאת האחוזים שהיה זה ראיך שבעט בו בפנים.

זאת ועוד, בהמשך חקירתו הראשית נשאל המתלונן מה הוא זוכר מאותו אדם שנתן לו בעיטה בפנים והוא השיב "אני זוכר שהוא לבש חולצה צהובה לבנה פסים. זה מה שאני זוכר" (שם, שורה 19). בשים לב לחוסר העקביות בתשובותיו ביחס לצבע החולצה שלבש ראיך, קשה לסמוך על עדותו זו של המתלונן לגבי זיהוי אותו אדם שבעט בו. לא ניתן הסבר כיצד זה בסמוך לאירוע לא זכר המתלונן מה צבע החולצה של ראיך, ולאחר שנזכר נקב בצבע לבן ועתה פתאום, מקץ שלוש שנים מהאירוע, נזכר כי בעצם ראיך לבש חולצת פסים?

הבעייתיות בעדותו של המתלונן בנקודה זו מתחדדת עוד יותר לנוכח האמור במכתב ב"כ המאשימה שהופנה לסנגורים ביום 21.10.2013 (נ/1). באותו מכתב נאמר כי בראיון שנערך למתלונן לקראת העדות בבית המשפט, הוא סיפר כי מי שבעט בו בפנים לבש חולצה עם פסים צהובים לבנים וכי אחיו אמר לו שזה ראיך. משנשאל על כך בחקירתו הנגדית טען המתלונן כי לא אמר את הדברים כפי שהם רשומים במכתב הפרקליט (נ/1).

על מידת ההיסוס בתשובותיו של המתלונן ביחס לזהותו של מי שבעט בו ניתן ללמוד מתשובותיו בחקירתו הנגדית. המתלונן נשאל אם אדמונד היה לידו כאשר קיבל את הבעיטה או שהוא הלך, השיב המתלונן "לא ראיתי. הרגשתי בעיטה ולא ראיתי מי עמד ומי הלך" (עמ' 28 שורה 27 לפרוטוקול). כיצד תשובה זו מתיישבת עם כל מה שמסר בהודעותיו ובעדותו בפניי? בהמשך נשאל המתלונן אם אין אפשרות שאדמונד הוא זה שבעט בו בפנים ותשובתו היתה מהוססת למדיי "אני לא חושב" (עמ' 28 שורה 31 לפרוטוקול). המתלונן נשאל אם לא יכול להיות שאוסביו הוא זה שבעט בפניו, שכן על פי גרסתו שלו, גם אוסביו בעט בו. אף כאן התשובה היתה מהוססת. המתלונן השיב "לא יודע. אני חושב שלא. אני בטוח שלא. אוסביו הלך לתקוף את אח שלי, בזה אני בטוח" (עמ' 29 שורה 24 לפרוטוקול).

13.7 עניין נוסף שמאפיל על בהירות גרסתו של המתלונן נוגע לפגיעתו של שאדי באירוע. לכל אורך הדרך טען המתלונן כי לא תקף את שאדי אלא רק דחף אותו והרחיקו מעליו. בהודעה הראשונה (ת/22) סיפר המתלונן כי לאחר ששאדי רדף אחריו עם אבן הוא הרחיק אותו ובקש אותו להירגע. בהודעה השניה (ת/23) טען המתלונן כי כאשר שאדי ירד אליו עם אבן בידו הוא ניסה להרגיע אותו ולבקש סליחה על כך שאחיו קילל אותו. לדבריו שאדי לא נרגע ורצה לתקוף אותו "אני תפסתי את ידו שהחזיקה באבן, ידו הימנית (אני ביד השמאלית) וביד ימין חיבקתי אותו כדי לחסום אותו להרגיע אותו" (שורה 22 עמ' 1 להודעה ת/23). בהודעה האחרונה (ת/25) ציין המתלונן כי בסה"כ דחף את שאדי "הוא ניסה לתקוף אותי, דחף אותי אני דחפתי אותו לקיר". בעדותו בפניי חזר המתלונן על אותה גרסה (בשינויים קלים): "הוא התחיל לדחוף אותי, ניסה לדחוף אותי ולפגוע בי באבן ואני תפסתי לו את היד ודחפתי אותו על הקיר כדי להרגיע את העניין. האבן נפלה מידו, סובבתי אותו ונתתי לו פוש קטן שיסע וניסיתי ללכת אבל אז מישהו משך אותי

והפיל אותי ארצה". (עמ' 18 שורה 16 לפרוטוקול).

דא עקא ששאדי נחבל בפניו חבלה ממשית בעקבות האירוע, ונזק לטיפול רפואי שכלל תפירת הפצע מעל הגבה השמאלית. כך עולה מהתיעוד הרפואי שהוצג לגביו (נ/5). נשאלת השאלה, אם המתלונן רק החזיק את שאדי, דחף אותו, תפס לו את היד על מנת להפיל את האבן בה אחז, חיבק אותו כדי להרגיעו וכיוצ"ב פעולות שאינן כרוכות בהפעלת אלימות, כיצד זה נפגע שאדי ונחבל בצורה שכזו? העובדה ששאדי נפגע ונחבל מחזקת דווקא את גרסת הנאשמים ויתר המעורבים, לפיה שאדי והמתלונן התקוטטו והלמו אגרופים האחד בשני.

גרסת איבריהם - אחיו של המתלונן

14. גם הודעותיו ועדותו של אבריהם, אחיו של המתלונן, אינן מבהירות את התמונה ואין בהן כדי לשפוך אור על שקרה בזירת האירוע.

בהודעה הראשונה שנמסרה מפיו שעות ספורות לאחר האירוע (הודעה מיום 19.9.2010 ת/26) סיפר אבריהם כי כאשר הלך עם אחיו ברחוב הוואדי על מנת להביא שולחנות למסיבת החתונה של אחותו, שמע קללה מכיוון בחורים שישבו בקרבת מקום. הוא קילל חזרה ולפתע ירדו כולם עם אבנים ותקפו אותו ואת אחיו. לדבריו, הוא עצמו נפל אך בתוך כך ראה את אחיו, המתלונן, חוטף מכות וכל ראשו מדמם. הוא קם ורץ לכיוון אחיו ואז כולם הלכו מהמקום. משנשאל לזהותם של התוקפים, נקב אבריהם תחילה בשמם של ראיך ושאדי. בהמשך, נשאל אם יש לו מה להוסיף, ואז ציין גם את אוסביו כמי שהשתתף במעשה התקיפה.

בטרם אסקור את יתר גרסאותיו של אבריהם, ראוי לחדד כמה נקודות שעולות מהודעתו זו - להבדיל מהמתלונן שסיפר לכל אורך הדרך כי תחילה ירד שאדי וניסה לתקוף אותו ורק לאחר מכן הצטרפו כל היתר, אבריהם מציין כי כל החבורה ירדה יחד. אבריהם גם מציין כי כולם החזיקו אבנים בידיהם, להבדיל מהמתלונן שציין כי רק שאדי אחז אבן בידו. וחשוב מכל - שמו של אדמונד אינו מוזכר כלל בהודעה זו, לא מקרוב ולא מרחוק.

15. ביום 19.11.10, נחקר איבריהם כחשוד בתקיפה וגרימת חבלות לשאדי. בהודעה זו (ת/27) הוא פרט בהרחבה את השתלשלות האירועים. לדבריו, אחד מהחבורה קילל אותו ואת אחיו והוא קילל חזרה, ואז לפתע הגיע אוסביו לעברו וצעק "תחכו, תחכו". הוא המשיך ללכת ואחיו היה מאחור והלך לעבר החבורה שבאותו זמן התקדמה לכיוונו. אבריהם הוסיף כי אוסביו תפס אותו בחולצה ורצה לתת לו אגרופו, אך הוא דחף אותו ואמר לו שאינו רוצה לריב וכי יש להם חתונה. בזמן הזה, ראה ששאדי בא לאחיו, המתלונן, ודיבר איתו. אחרי שאיבריהם הזיז את אוסביו, בא אליו שאדי עם אבן ביד וזרק אותה, אך האבן לא פגעה בו. בשלב זה הוא התחיל לברוח מהמקום ובתוך כך ראה את אחיו על הרצפה, כשמעליו אדמונד נותן לו מכות

ואגרופים. הוא רץ לכיוון של אחיו וצעק "עזבו את אחי" ואז כולם ברחו. איברהים הכחיש את הטענה כי הוא או אחיו החזיקו סכין או מקל. כמו כן, הכחיש את הטענה כי היו בגילופין. אברהים סיפר "אני בהתחלה ניסיתי להרחיק את אוסביו ממני ואחרי ששאדי זרק עליי את האבן ניסיתי לברוח, לא שמתי לב אם שאדי ישב על אחי או לא". בהודעה זו תיקן אברהים את גרסתו בכך שציין כי רק שאדי אחז בידו אבן ולא כפי שסיפר בהודעה הראשונה שכולם החזיקו אבנים. בנוסף, הוסיף את חלקו של אדמונד ששמו לא הוזכר בהודעה הראשונה, כאמור.

למרות הדברים הנחרצים שאמר אברהים ביחס לאדמונד בהודעה (ת/27) כאילו ראה אותו יושב על המתלונן ונתן לו אגרופים, הנה בעימות שנערך בינו לבין אדמונד ביום 11.1.11 (ת/13) הוא נסוג מגרסתו זו כליל. באותו עימות הודה איברהים כי לא ראה במו עיניו את מעשה התקיפה אותו ייחס לאדמונד. בתשובה לשאלה מה היה חלקו של אדמונד באירוע, השיב איברהים "החלק של אדמונד זה לפי מה ששאהין אומר שתפס אותו ונתן לו מכות". החוקר ביקש לחדד נקודה זו ושאל את איברהים מפורשות באם ראה את אדמונד נתן מכות לאחיו, ותשובתו של איברהים היתה שלילית.

גם מהעימות שנערך בין איברהים לראיק עולה כי המידע שנמסר מפי איברהים אודות זהותם של אלה שתקפו את אחיו מתבסס על דברים ששמע מאחיו. באותו עימות מיום 11.1.11 (ת/11) סיפר איברהים כי שאדי ואוסביו הגיעו לכיוונו, שאדי זרק עליו אבן ואוסביו תפס אותו בחולצה. אוסביו הפיל אותו ואז הוא קם וראה את אחיו על הרצפה כשהוא תופס את הלסת. איברהים נשאל מי היה ליד שאהין כשראה אותו, והשיב "אף אחד. כולם ברחו... כשעזרתי לאחי מי נתן מכה הוא אמר לי שראיק ואדמונד נתנו לו מכות". איברהים נשאל "מה ראית שהבחור (הכוונה לראיק שהיה איתו בעימות) עשה?" והשיב "אני לא ראיתי".

אם נסכם את גרסתו של אברהים בשני העימותים עם הנאשמים, הרי שהלה לא ראה דבר ממה שיוחס להם בכתב האישום. הוא לא ראה את אדמונד יושב על המתלונן וחובט בו באגרופים וגם לא ראה את ראיק בועט לו בפנים. אברהים אישר כי רק שמע על המעשים הנ"ל מהמתלונן אך לא ראה במו עיניו דבר. כאשר הפנה את מבטו לכיוון המתלונן לא ראה לידו אף אחד "כולם ברחו".

16. בעדותו בבית המשפט, שוב שינה אברהים את גרסתו. לדבריו כאשר הוא ואחיו הלכו ברחוב אחד הבחורים שישבו בסמוך, במעין גינה, קילל את המתלונן "אני עניתי להם והמשכנו, הלכנו ולא עצרנו. פתאום ירדו אלינו שניים, באו אליי ושניים הלכו לאח שלי... אוסביו בא אליי, תפס אותי בחולצה וכל הזמן אני מזיז אותו, אמרתי לו יש לנו אירוע של אחותי, לא באנו לריב, עזוב אותנו ולך מפה. הוא תפס אותי בחולצה. אני לא נתתי לו מכות. כל הזמן התגוננתי. בא שאדי עם אבן לבנה וזרק אותה עליי, אני זזתי, האבן לא פגעה בי. נפלתי על הרצפה, קמתי, השתחררתי מאוסביו והלכתי קדימה. איך שאני מסתכל אני רואה את אחי על הרצפה. ישר אמרתי תעזבו את אח שלי, תעזבו את אח שלי ובאתי אליו בריצה. ממרחק, זה חושך, ראיתי את אדמונד תופס את אח שלי" (עמ' 31 מש' 23 לפרוט').

הנה על אף שבעימות בינו לבין אדמונד, אישר אברהים כי לא ראה את אדמונד נותן מכות לאחיו, הרי שבעדותו שוב שינה את גרסתו וטען כי ראה את אדמונד תופס את המתלונן. בחקירתו הנגדית נשאל על כך ונתבקש להסביר את פשר הסתירה אולם התשובה שניתנה לא הסירה את אי הבהירות ולא סיפקה הסבר לסתירה מהותית זו. לדברי אברהים הוא לא שיקר בעימות וגם לא שיקר בעדותו בבית המשפט. משנשאל כיצד הדברים הסותרים שהעלה מתיישבים זה עם זה, השיב "הכל גם קרה כל כך מהר. זה עניין של שניות". (עמ' 35 שורה 15 לפרוטוקול). תשובה זו אין בה כדי להסביר את פשר הסתירה שכן אחת משתיים או שאברהים ראה את אדמונד מכה את אחיו או שלא ראה. גם אם האירוע נמשך פרק זמן קצר יש שתי אפשרויות - או שראה או שלא ראה. שתי התשובות - הגרסאות שהעלה לעניין זה אינן יכולות לדור בכפיפה אחת.

לגבי הבעיטה המיוחסת לראיק דבק אברהים בגרסה שהעלה במשטרה כי לא ראה את המעשה. בחקירתו הנגדית נשאל באם ראה מי בעט במתלונן והשיב בשלילה (עמ' 36 שורה 9 לפרוטוקול).

למותר לציין כי אברהים אישר בחקירתו הנגדית כי לא הותקף. הוא אמנם נדחף על ידי אוסביו שאחז בו בחולצתו מאזור הצוואר ורצה לתת לו אגרוף, כך לדבריו, אך לא הוכה. אברהים התבקש לחדד את תשובתו לשאלה באם הותקף באירוע ונשאל מפורשות "אמרת עכשיו שאוסביו תקף ואחר כך ניסה לתקוף. תאשר לי שלא הותקפת באירוע" ותשובתו היתה "חשתי איום. הוא תפס אותי בחולצה ורצה לתת לי אגרוף. אחרי כמה שניות בא שאדי וזרק עלי אבן. מה זה אומר?" (עמ' 34 שורה 9 לפרוטוקול).

17. אני סבור כי ריבוי הגרסאות שמסר אברהים והסתירות שנתגלו בדבריו היו מכוונות ונבעו ממניע זדוני במטרה להעליל על הנאשמים ולהביא להרשעתם. התרשמתי כי העד מתקשה לזכור ולשחזר את פרטי האירוע באופן מדויק, ולכן השלים את החסר מתוך מה שסיפר לו אחיו. כפי שהמתלונן השלים את החסר בדרך של הסקת מסקנות, הגיון, הקשרים ואלימינציה, כך גם אברהים השלים את החסר מתוך מה ששמע מאחיו. הרושם שנותר אצלי הוא שאברהים עשה כן מתוך ערבוב בין הדברים שחווה וראה במו עיניו לאלה שנמסרו לו מפי אחיו. אברהים בהגינותו, עמד על הקושי לשחזר את מהלך האירועים מקץ תקופה כה ארוכה כאשר נתבקש להיזכר, באומרו (עמ' 33 שורה 5 לפרוטוקול) "אני לא יודע למה זה לקח 3 שנים. לדעתי אחרי חודש חודשיים צריך לסיים עם העניין הזה ואז זוכרים טוב מאוד. עכשיו אני לא זוכר. מה שאמרתי אז זה מה שאמרתי". בנוסף אמר אברהים "אני הייתי בתוך העניין ולא בחוץ ולא ראיתי מה בדיוק כל אחד עשה. לא עקבתי אחרי כל דמות מה עשתה". (עמ' 32 ש' 7 לפרוטוקול).

18. אני סבור כי אברהים לא ראה את מעשי התקיפה המיוחסים לנאשמים וכי הגרסה אותה מסר בעימותים היא הנכונה. את הדברים שמע מאוחר יותר מפי אחיו ולכן עדותו לגבי חלקם של הנאשמים באירוע הנה בבחינת עדות שמועה, חסרת כל ערך ראייתי.

נותרה אם כן עדותו היחידה של המתלונן, כעדות ישירה ויחידה להוכחת המעשים המיוחסים לנאשמים

בכתב האישום. לאור הסתירות הרבות וחוסר העקביות בעדותו של המתלונן, בנקודות מהותיות, כפי שפורט בהרחבה, נותר בלבי ספק באם הנאשמים הם אכן אלה שתקפו את המתלונן.

19. מעבר לסתירות עליהן עמדתי לעיל, הרי שלאחר שמיעת עדותם של המתלונן ואחיו נותרו תלויות באוויר שלוש שאלות שלא ניתן לגביהן מענה. האחת עניינה הפגיעה שנגרמה לשאדי. באם המתלונן רק הרחיק את שאדי מעליו, דחף אותו, תפס את ידו וחיבק אותו על מנת להרגיעו, כיצד זה נגרמה החבלה בפניו של שאדי? השאלה האחרת שנותרה פתוחה קשורה לאברהים. אם הנאשמים בקשו לתקוף את המתלונן ואת אחיו, מדוע זה לא נחבל אברהים ולא הותקף. הלה ציין אמנם בעדותו כי אוסביו רצה לתת לו אגרוף, אך גם אם אקבל גרסתו זו כנכונה, אין חולק כי בסופו של דבר אברהים לא הוכה ולא נפגע. מדוע יחברו הנאשמים לחבול במתלונן ויניחו לאחיו שהיה יחד עמו? שאלה זו, נותרה ללא מענה. השאלה השלישית נעוצה במניע. נכון הוא שהמאשימה אינה חייבת להצביע על מניע, אך מאליה מתעוררת השאלה מדוע יתקפו הנאשמים את המתלונן ואחיו, אותם הם מכירים זה עשרות שנים. שני הצדדים, הן המתלונן ואחיו והן הנאשמים העידו כי אין ביניהם כל סכסוך וכי הם גרים בשכנות שנים רבות. מדוע אם כך יבחרו הנאשמים לתקוף את שכניהם ללא כל סיבה או סכסוך?

20. לאחר שסקרתי את הראיות מטעם התביעה, אפנה לבחון את גרסת הנאשמים. אציין בפתח הדברים ולמען הסר כל ספק כי לאחר שבחנתי את הודעותיהם במשטרה ואת עדותם בפניי, נותר בלבי ספק כבד באם הגרסה שהעלו לגבי מהלך האירוע נשוא ענייני, הנה גרסה נכונה ואמיתית. מטעם זה זיכויים אינו מוחלט אלא זיכוי מחמת הספק.

גרסת ראיך - הנאשם 1

21. בהודעתו מיום 4.10.10 (ת/1) סיפר ראיך כי כאשר ישב בסמוך לביתו, יחד עם אדמונד, אוסביו ושאדי, עברו המתלונן ואחיו איברהים ברחוב ואז בירך את המתלונן לשלום. לדבריו, המתלונן קילל את שאדי ואת אחותו ואז שאדי הגיע בריצה לכיוון המתלונן והיה ביניהם מאבק. בזמן הזה, ראיך, אדמונד ואוסביו רצו לכיוונם. אוסביו החזיק את איברהים והרחיק אותו, אדמונד תפס את שאדי שבשלב זה כבר דימם מעל העין. לדבריו, המתלונן היה על הרצפה ואדמונד הזיז את שאדי מעליו. ראיך הדגיש כי בסך הכל הם הרחיקו את שאדי והמתלונן האחד מהשני והפרידו בין הניצים. ראיך טען כי לא שם לב ששאדי החזיק בידו אבן וכשנשאל האם נתן למתלונן בעיטה בפנים, השיב שבסך הכל הזיז אותו ולאחר מכן הביא לו מים. עוד ציין ראיך כי לא ראה כיצד נחבל שאדי "אולי סכין אולי אגרוף. אני לא ראיתי מי היכה אותו אבל אני מניח כי מעצם שהיה מאבק ביניהם וכי שאדי שוכב על שאהין, ניתן להבין כי אחד פצע השני". בסוף הודעתו ציין ראיך כי הוא, ודודו אדמונד, אינם ביחסים טובים עם שאדי כיוון שלאדמונד היתה בעיה אישית עם שאדי "לכן זה מחזק את הדברים שלי כי אני לא מעורב ולא תקפתי. הרי שאדי הוא אדם נגדי ונגד הדוד שלי. איך זה ייתכן שנעזור לו במצב הזה, ואנחנו התערבנו להרחיק אותם אחד מהשני בגלל שלא רצינו שהמצב יהיה חמור יותר ולמען שכנות טובה".

22. בעימות שהתקיים בין ראיך לבין איברהים, חודשים אחדים לאחר האירוע, ביום 11.1.11 (ת/11), הטיח ראיך לראשונה באברהים את הטענה כי היה שיכור. איברהים מיד השיב "שקרן". טענה זו לא נטענה על ידי הנאשמים בהודעתם במשטרה אלא השתכללה מאוחר יותר והיא חסרת כל עיגון ראייתי. אתייחס לכך בהמשך.

23. בעדותו בבית המשפט, חזר ראיך וסיפר כיצד התלקחה האלימות בין שאדי למתלונן, לאחר שאיברהים קילל את שאדי. לדבריו, הוא, אדמונד ואוסביו, לא התערבו. לאחר ששמעו צעקות, התקרבו ואז ראו את שאדי יושב על המתלונן ונותן לו אגרופים בפנים. אדמונד לקח את שאדי הצידה ואוסביו לקח את איברהים, ואילו ראיך עצמו לקח את המתלונן. בהתייחס לגרסתו של המתלונן, אמר ראיך "אני הייתי מעליו והוא חשב שנתתי לו בעיטה בפנים" (עמ' 41 ש' 9 לפרוט'). לגבי היחסים בין אדמונד לשאדי, סיפר ראיך כי בזמנו, דודו אדמונד היה בן זוגה של אמו של שאדי. בני הזוג נפרדו לפני כשנתיים וחצי, שלוש, ומאז יש סכסוך בין הצדדים. משנשאל כיצד מתיישבת הטענה ששאדי ואדמונד מסוכסכים עם העובדה שהם ישבו יחד בגינה באותו יום, השיב ראיך כי שאדי בא לבקש מאדמונד כסף לאחים שלו שהם ילדיהם המשותפים של אדמונד ואמו. ראיך הדגיש מספר פעמים במהלך עדותו כי הוא ושאדי אינם ביחסים טובים ואינם מדברים האחד עם השני "אני ושאדי מסוכסכים לא מדברים" (עמ' 41 ש' 22 לפרוטוקול), "אני לא מדבר אתו מזמן. גם אדמונד לא מדבר אתו. אף אחד לא מדבר אתו" (עמ' 42 ש' 27 לפרוט'). ראיך נשאל מדוע ראה להתערב בריב בין שאדי למתלונן אם הוא מסוכסך עם שאדי ולא אכפת לו ממנו. תשובתו היתה כי הוא הלך להפריד כי כך הוא נוהג לעשות "גם אנשים שאני לא מכיר לפעמים אני מפריד" (עמ' 43 ש' 32 לפרוטוקול). ב"כ המאשימה הקשתה ושאלה מדוע ראה לנכון באותו מקרה להפריד בין המתקוטטים שהרי לא מדובר באנשים ניטריים אלא בשאדי, עמו הוא מסוכסך. ראיך השיב כי המתלונן ואיברהים הם שכנים שלו (עמ' 44 ש' 8 לפרוט').

על אף הסכסוך הנטען בין שאדי לבין ראיך וטענת ראיך כי השניים אינם מדברים זה עם זה, ידע ראיך לספר כי יום קודם לעדותו בבית המשפט, בא שאדי לביתו ואמר כי ייקח את האחריות למעשה התקיפה על עצמו "אתמול שאדי היה אצלי בבית... ישבנו אני והוא, והוא אמר שכל התיק הוא עשה והוא לא רצה לצאת מניאק והוא יגיד שהוא עשה... הוא בא להגיד לי שהוא לא רוצה לצאת מניאק כי הוא עשה את כל הבלגאן ובבית המשפט הוא יגיד את האמת. זה משפחה ויש להם כבוד" (עמ' 47 ש' 6 ואילך לפרוט').

בעדותו בפני העלה ראיך לראשונה את הטענה שגם המתלונן היה שיכור. לא רק אחיו איברהים, כפי שטען בעימות עמו, אלא גם המתלונן היה שיכור. משנשאל איך הוא יודע שהשניים היו שיכורים, השיב כי ידע זאת כיוון שבאותו יום נערכה מסיבת החתונה של אחותם. ראיך נשאל "ומזה אתה מבין שהם היו שיכורים" והשיב "בטח שכן. ככה זה אצלנו" (עמ' 45 ש' 28-29 לפרוט').

24. עדותו של ראיך לא שכנעה אותי לקבל את גרסתו לגבי מהלך האירועים שהובילו לפציעתו של המתלונן.

ניכר כי ראיך לא היה "סגור" על חלקו באירוע וכי "זיגזג" בגרסאות שמסר לגבי מעורבותו. כך בעדותו בפני העיד כי הוא הרחיק את המתלונן, בעוד אדמונד לקח את שאדי ואילו אוסביו הרחיק את אברהים (עמ' 41 שורה 9 לפרוטוקול ושוב בעמ' 46 שורה 18). ומשנשאל באופן מפורש האם חלקו התמצה בכך שלקח את המתלונן מהמקום ולא הגיע לאברהים, השיב בחיוב (עמ' 48 שורה 14 לפרוטוקול). אולם משעומת עם גרסה אחרת שסוברת כי הוא הזיז את אברהים מהמקום השיב: "אני כן הזזתי את אברהים. אם מישהו אומר שהוא ראה אותי מזיז את אברהים, אז הוא צודק אבל לא באירוע (שם שורה 17 לפרוטוקול). אם סברנו כי בכך תמו הגרסאות הסותרות, אין לנו אלא לשוב להודעתו של ראיך במשטרה (ת/1) על מנת להיווכח ששם מסר גרסה שלישיית. באותה הודעה סיפר כי הוא דווקא הזיז את שאדי מהמתלונן (שורה 15 להודעה). מתקבל הרושם שראיך עצמו אינו יודע מה בדיוק עשה באירוע, במי טיפל ומי הזיז.

25. ניכר היה כי ראיך מתאמץ להרחיק את עצמו משאדי, אגב העלאת הטענה כי השניים אינם מדברים והם אף מסוכסכים. אלא שטענה זו אינה מתיישבת עם הגרסה שהעלה ראיך עצמו לפיה הגיע שאדי לביתו, ערב עדותו בבית המשפט, ואמר כי ייטול על עצמו את מלוא האחריות למעשה האלימות כלפי המתלונן. אם שאדי אינו מדבר עם ראיך, מדוע זה הגיע לביתו ואמר את שיוחס לו. אעיר רק כי שאדי בעדותו בפניי, אישר אמנם שביקר בביתו של ראיך ערב הדיון בבית המשפט, אך הכחיש את הטענה כי הסכים לקחת על עצמו את מלוא האחריות. יתרה מזו, אחותו של ראיך, תרז אבו חליס, שהעידה מטעם ההגנה, סיפרה בעדותה כי לאחר ששאדי הלך לבית החולים לקבלת טיפול רפואי, הוא בא אליהם הביתה. "ישבנו אני וההורים שלי בבית, פתאום דפקו בדלת. לא ידעתי שזה שאדי ופתאום שאדי נכנס אלינו הביתה. אמרתי לשאדי אני רואה שתפרו לכם את הפצע ואז הוא אמר שכן" (עמ' 58 שורה 17 לפרוטוקול). גרסה זו, אינה מתיישבת עם טענתו של ראיך כאילו השניים מסוכסכים ואינם מדברים האחד עם השני. מה לו לשאדי לבוא דווקא לביתו של ראיך לאחר שחרורו מבית החולים, אם בין השניים לא היו קשרי חברות?

26. זאת ועוד, התנהלותו של ראיך לאחר האירוע אף היא בעייתית ומקשה על קבלת גרסתו כי בסך הכל בקש להפריד בין המתקוטטים.

כנגד ראיך הוצא צו מעצר וביום 1.10.2010 הגיעו שוטרים לביתו על מנת לעצרו. מדו"ח הפעולה שנערך (ת/17), עולה כי בני משפחתו הבחינו בשוטרים מבעד לחלון, ועוד לפני שפתחו את השער המוביל לכיוון המדרגות לדירה, הבחין השוטר בבחור צעיר מטפס ונראה בורח לכיוון הגג, שם היה כלב מסוג "אמסטף" שנבח ונראה מאיים. השוטר נכנס לדירה ופגש את אביו של ראיך, ג'ריס אבו חליס, וזה אישר כי הבחור שברח היה בנו ראיך. לדבריו הוא ברח כיוון שסבר כי מדובר באנשי ההוצאה לפועל. משנשאל על כך ראיך, בעדותו בבית המשפט, הוא הכחיש כי היה בבית וכי ברח מפני השוטרים. לדבריו הוא נסע עם חברים לטבריה לכמה ימים, אם כי אינו זוכר את המועד המדויק בו נעדר מביתו. ראיך עומת עם דברי אביו שמסר לשוטרים כי בנו ברח, אך הוא עמד בהכחשתו ואמר ביחס לאביו "הוא בן אדם פסיכיאטרי. לאבא שלי יש תעודה שהוא משוגע". (עמ' 45 שורה 2 לפרוטוקול). כאמור רק מקץ ארבעה ימים מאז הגיעה המשטרה לביתו לביצוע צו המעצר שהוצא נגדו, הואיל ראיך להגיע לחקירה במשטרה ביום 4.10.2010.

27. אדמונד מסר הודעה במשטרה יום לאחר ראיק. בהודעתו מיום 5.10.10 (ת/2) סיפר כי עובר לתקיפה, הוא ישב עם ראיק ואוסביו סמוך לביתו של ראיק. בזמן הזה הגיע שאדי, שלאדמונד סכסוך עם אמו. ברחוב עברו המתלונן ואחיו איברהים ושאדי בירך את המתלונן לשלום. אחיו, איברהים, קילל את שאדי ואז שאדי פנה לעבר המתלונן, הם דיברו ביניהם ואז החלו לתקוף האחד את השני. אדמונד ויתר הבחורים הלכו להפריד. לדבריו, הוא ראה את שאדי מעל המתלונן, כששאדי כבר היה חבול במצח ויורד לו דם מעל העין. אדמונד הזיז את שאדי ואוסביו וראיק הזיזו את איברהים.

28. גם בעדותו בפניי סיפר אדמונד כי הוא ישב עם ראיק ואוסביו כאשר שאדי הצטרף כדי ליישב עניין אישי משפחתי. בזמן הזה עברו המתלונן ואחיו אברהים ברחוב, התנהלו חילופי דברים בין האחים לבין שאדי, בעקבותיהם ירד אליהם שאדי והם התרחקו מעבר לפינה. לפתע נשמעו צעקות ואז הוא, ראיק ואוסביו הלכו לראות מה קורה והוא ראה את שאדי שוכב על המתלונן ונותן לו אגרופים. הוא מייד תפס את שאדי ולקח אותו לאחור "הזזתי אותו בכוח". ראיק ואוסביו טיפלו במתלונן ואברהים. אדמונד חזר על גרסתו לפיה אין בינו לבין המתלונן כל סכסוך והם שכנים קרוב לשלושים שנה וכי לא היה לו כל מניע לתקוף אותו או להסב לו נזק.

29. כמו ראיק, כך גם אדמונד לא מיהר להגיע לחקירה במשטרה. על אף שבעדותו מסר אדמונד כי יומיים שלושה אחרי המקרה הוא קיבל הזמנה למשטרה ונתן עדות על מה שקרה, מתברר שלא בכזאת קלות הוא הגיע למשטרה. דו"ח הפעולה (ת/18) מלמד כי לאחר שלא אותר, הוצא כנגד אדמונד צו מעצר וביום 30.9.2010 הגיעה המשטרה לביתו. בת זוגו לחיים אמרה לשוטרים שאינו בבית ואלה בקשו אותה למסור לאדמונד כי הוצא נגדו צו מעצר וכי עליו להסגיר עצמו. חלפו חמשה ימים עד שאדמונד הואיל להגיע למשטרה לצורך חקירתו.

30. על אף שבמועד הרלוונטי התגורר אדמונד בבית אחותו - אמו של ראיק - וגר יחד עם ראיק באותו בית, והגם שאוסביו אף הוא קרוב משפחה, התעקש אדמונד לספר כי השלושה כלל לא דיברו על האירוע. "לא דיברנו במפגשים שלנו על המקרה כי אין לי קשר למקרה עצמו. אני רק באתי על מנת להגן. אני מתקן את עצמי לא באתי להגן באתי להפריד אותם אחד מהשני" (עמ' 51 שורה 27 לפרוטוקול). גרסה זו בעייתית וקשה לקבלה. אדמונד, ראיק ואוסביו היו מעורבים באירוע אלים וחריג בעקבותיו הגיעו המתלונן ושאדי לבית החולים. גם אם חלקם התמצה בהפרדת כוחות והפסקת האלימות, קשה להאמין כי לא דיברו ביניהם אודות האירוע.

עדי הגנה נוספים

31. לבד מהנאשמים עצמם, העידו גם אחותו של ראיק, תרז אבו חליס, אוסביו ושאדי.

32. בהודעתה במשטרה מיום 12.10.2010 (נ/2) סיפרה תרז אבו חליס (להלן: "תרז") כי בזמן שניקתה את הבית יחד עם אמה ואחותה, היא שמעה את שאדי מברך את המתלונן לשלום. אז יצאה למרפסת וראתה את המתלונן ואחיו אברהים נאבקים זה בזה ונותנים מכות האחד לשני. ואז הגיע הדוד שלה אדמונד ואוסביו ואחיה ראיך ולקחו את אברהים והמתלונן הצידה ואדמונד לקח את שאדי "ואז הטלפון שלי צלצל ואני נכנסתי פנימה". לדבריה, אחיה ראיך, בקש מאחותה מרוות להביא מים והוא שטף את פניו של המתלונן. תרז נשאלה באם ניגשה אליהם והשיבה בשלילה בציינה "אני בכלל לא ניגשתי אליהם ולא עזרתי לאיש הרי אחי ראיך היה שם ועזר להם ונתן להם מים". תרז הוסיפה כי כאשר הגיעו אדמונד וראיך ואוסביו להפריד היו המתלונן, אברהים ושאדי על הכביש.

יאמר מייד כי עדותה של תרז היתה מגמתית ועשתה עליי רושם גרוע. על אף שבהודעתה במשטרה ציינה במפורש כי לא התקרבה לזירת האירוע, הנה בעדותה בפניי טענה "אני ירדתי אחריהם וראיתי. . . ." (עמ' 55 שורה 1 לפרוטוקול), ובהמשך "כשאדמונד, אוסביו וראיך הלכו לכיוון שלהם (הכוונה למתלונן ואחיו - א.ט) אני ירדתי על מנת לראות מה קורה כי דאגתי להם" (עמ' 57 שורה 4 לפרוטוקול). איש מהמעורבים לא נקב בשמה של תרז כמי שנכחה בזירה בשעת האירוע, היא עצמה הכחישה בהודעתה במשטרה כי ירדה לזירת האירוע אבל בעדותה בפניי היא התעקשה שהיתה וראתה את שהתרחש מקרוב.

למרות שאדמונד וראיך סיפרו בעדותם כי לא ראו כיצד החל הריב בין המתלונן לשאדי אלא הם ירדו אליהם בעקבות צעקות ששמעו, התעקשה תרז כי ראתה את הריב מתחילתו. זאת על אף שלא היתה בקרבת מקום ולכאורה היתה טרודה בעבודות הנקיין בבית.

אוסביו דיבי

33. בעדותו בפניי, חזר אוסביו על סיפור המעשה כפי שהובא מפי הנאשמים. לדבריו הוא ואדמונד וראיך לא תקפו את המתלונן ואחיו אלא רק ירדו להפריד בין הניצים. אוסביו, ישר קו עם גרסתה של תרז, וטען כי היא היתה במקום וראתה את האירוע. משנשאל בחקירתו הנגדית כיצד מתיישבת גרסה זו עם העובדה שבהודעתו במשטרה לא נקב בשמה של תרז אלא להיפך אמר שלא ראה אותה, השיב "עכשיו נזכרתי" (עמ' 63 שורה 14 לפרוטוקול).

משנשאל אוסביו אם מישהו החזיק בידו משהו השיב "שאהין (המתלונן). לא ראיתי טוב. היה בכיסים שלו, בלט משהו, ברזל, לא יודע מה" (עמ' 61 שורה 9 לפרוטוקול). זו הפעם היחידה שבה נטען מפי מי מהעדים כי המתלונן החזיק בכיסו חפץ חד. איש לא ציין זאת בהודעות במשטרה או בעדויות בפניי. רק אוסביו ראה דבר מה, ברזל, בולט מכיסו של המתלונן. אוסביו גם חזר על הטענה כי המתלונן היה שתוי בעת האירוע. משנשאל כיצד הוא יודע זאת, השיב "יש חתונה של אחותו, הוא לא יהיה שתוי?" (עמ' 61

שורה 21 לפרוטוקול).

בחקירתו הנגדית התעקש אוסביו כי על אף שהוזמן לתחנת המשטרה יחד עם שני הנאשמים, והגיע יחד עם, הוא לא ידע מה נושא החקירה. לגרסתו הוא גם שאל את השוטר שהזמין אותו לחקירה, מה נושא החקירה אך לא נענה. עוד הוסיף אוסביו כי מאז האירוע, הוא פגש אמנם את הנאשמים אך לא דיבר אתם על מה שארע "על מה נדבר? רק הפרדנו. לא דיברנו" (עמ' 62 שורה 29 לפרוטוקול).

לא מצאתי לתת אמון בגרסתו של אוסביו. עדותו עשתה עלי רושם מגמתי. הגרסה לפיה הוא ראה דבר מה בולט מכיסו של המתלונן, בעייתית ביותר, בלשון המעטה. איש מהנוכחים לא ראה כל דבר בכיסו של המתלונן, גם לא אנשים שהיו קרובים אליו יותר מאוסביו, ורק אוסביו ראה זאת. אני דוחה גרסה זו בהיותה מפוקפקת בעיניי.

שאדי מנסור

34. שאדי מנסור לא התייצב להעיד בבית המשפט עד שלא הוצא נגדו צו הבאה והוא נאלץ להפקיד ערובה כספית להבטחת התייצבותו. בפתח חקירתו, הוגשה ההודעה אותה מסר במשטרה ביום 1.10.2010 (נ/3), כן הוגש תמלול אותה חקירה (נ/4), תיעוד רפואי (נ/5) ודו"ח מעצר (נ/6).

בהודעתו במשטרה, סיפר שאדי כי בזמן שהלך ברחוב עצרו אותו המתלונן ואחיו, שבשמו לא ידע לנקוב, והחלו מקללים אותו. לדבריו הם היו שיכורים "אפילו הרופאים אמרו שהם היו שיכורים". לאחר שקיללו אותו, בקש שאדי לברר מדוע הם פונים אליו כך ואז דקרו אותו מעל העין השמאלית "ואז אני נפלתי פשוט התעלפתי ושמעתי רעש ולא ידעתי כלום". שאדי הדגיש כי לא עשה למתלונן ואחיו כלום "שאהין שהיה לו סכין ביד החל לסובב אותה בידו" ובהמשך "ואז ירדו אנשים (הכוונה לאחר הדקירה - א.ט) ואז החל להגיד להם גם אני אתן לכם אם אתם . . .". משנשאל שאדי מי האנשים שהגיעו למקום ובקשו מהמתלונן שיחדל לתת לו מכות השיב תחילה "אני לא מכיר אותם כי נפלתי ולא ראיתי מי נגד מי". כאשר נקב החוקר בשמו של אדמונד, נזכר שאדי שאכן אדמונד הפריד אך מייד הוסיף "אני הייתי על הרצפה כולי דם ואז אני לא ראיתי מה קרה תחקרו אותם ואז תדעו מה קרה". שאדי נשאל למי התכוון כשאמר "תחקרו אותם" ואז נאות למסור את שמותיהם של אדמונד, ראיך ואוסביו "הם אלה שהגיעו לעזור לי ואני לא יודע מה קרה אתם כי אני הייתי על הרצפה כולי דם". שאדי נשאל אם נכונה טענת המתלונן כי הוא החזיק אבן בידו והשיב "אני אכן הרמתי אבן אבל זאת אחרי שאני ראיתי אותו שאהין כשבידו מחזיק בסכין והשני היה בידו מקל ואז אני תפסתי באבן כהגנה עצמית. . .".

בחקירתו זו, נשאל שאדי לגבי הגרסה כי עובר לאירוע האלים הוא ישב עם אדמונד, ראיך ואוסביו והשיב "זה שקר אני לא הייתי אתם אני הייתי עובר ברחוב והוא היה שיכור . . .". משנשאל איך הוא מסביר כי למתלונן נגרם נזק והלסת שלו נשברה, ענה "שאהין הצליח לדקור אותי בסכין שהיתה לו בידו ופתח (כך

במקור!) ניסה לדקור אנשים אחרים ופתח (כך במקור!) תקפו אותו". שאדי נשאל מי הם האנשים האחרים והשיב "אלו שירדו להפריד והם אוסביו, ראיך ואדמונד" (שורה 65 להודעה נ/3). שאדי הוסיף כי הוא לא ראה את המאבק ביניהם כיוון שחש סחרחורת מהמכה שקיבל.

אם נסכם את הודעתו של שאדי הרי שהוא הלך ברחוב כאשר הותקף על ידי המתלונן ואחיו. הוא לא ישב בגינה אלא הלך לתומו ברחוב. המתלונן החזיק סכין בידו, באמצעותה תקף אותו וגרם לו חבלה. ראיך, אוסביו ואדמונד חשו לעזרתו אך המתלונן נופף בסכין ואיים כי יפגע במי שיתקרב. ככל הנראה הנזק למתלונן נגרם על ידי אוסביו, ראיך ואדמונד לאחר שיש להניח שהמתלונן ניסה לדקור אותם.

35. בעדותו בפניי, יישר שאדי קו עם גרסתם של הנאשמים והעלה סיפור שונה מהותית מזה שמסר בהודעתו במשטרה. לדבריו, בהיותו בוואדי הוא ראה את אדמונד ורצה לדבר אתו על האחים הקטנים שלו שיבוא לבקרו. דקות ספורות לאחר מכן, עבר המתלונן ואחיו אברהים והוא ברך אותם לשלום, ואז אברהים החל מגדף אותו. שאדי ירד אליו ובתגובה הוציא המתלונן מיד סכין. "לא סכין רגיל אלא סכין פרפר שנפתחת משני הכיוונים". בתגובה הרים שאדי אבן והתקרב אליו לשאול אותו מה הוא עושה ואז המתלונן חתך אותו בגבה מעל עין ימין. לאחר החתך הרגיש שאדי "כזה פלאש, כאילו אבדתי הכרה לכמה זמן. . . דחפתי אותו" (עמ' 67 שורה 12 לפרוטוקול). לדבריו, לאחר שהמתלונן נפל בעקבות אותה דחיפה, הוא החליט להזמין משטרה ראשון, על מנת שלא יואשם בדקירה. שאדי נשאל מה עשה אדמונד והשיב "הביא לי מים ומגבת, הוא ראה כולי דם ועזר לי. אדמונד לא נגע בו, אני נשבע, הוא סתם מכניס דברים, בגלל שקיבלתי מכה והוא רוצה לערב את אדמונד ואת ראיך ואנשים אחרים שלא עשו כלום ורק הפרידו ועזרו". (עמ' 67 שורה 26 לפרוטוקול).

בחקירתו הנגדית לב"כ הנאשם 1 נשאל שאדי אם נכון שהעיד במשטרה כי לאחר הדקירה הוא נפל והתעלף ולא ראה דבר, והשיב כי הלך לחקירה יום למחרת, והיה מדמם. העובדה שהודעתו נגבתה ביום 1.10.2010 למעלה מעשרה ימים לאחר האירוע, לא בלבלה אותו ולא מנעה בעדו מלהעלות טענת כזב כי הוא נחקר במשטרה בבוקר שלמחרת האירוע (עמ' 69 שורה 16 לפרוטוקול).

בחקירתו הנגדית לב"כ המאשימה הוסיף שאדי כי המתלונן החזיק סכין בידו וכי אמר "מי שיתקרב אלי אני חותך אותו" (עמ' 70 שורה 19 לפרוטוקול). גרסה זו לא נשמעה מפי מי מיתר העדים שנכחו במקום. אף הנאשמים לא ייחסו מעשים מעין אלה למתלונן. אני דוחה בשתי ידיים הגרסה שהעלה שאדי לעניין זה. בעדותו עשה עלי" שאדי רושם גרוע ואיני מאמין לגרסה המתממת שהציג בפניי.

שאדי נתבקש לפרט באילו נסיבות הזמין המתלונן את המשטרה. זאת משום שעל פי גרסתו הזמנת

המשטרה נועדה להרחיק את המתלונן ממעשה הדקירה. וכך הוא השיב (עמ' 70 שורה 23 ואילך לפרוטוקול):

- "ש. הוא נפל על הרצפה וישר הוא הזמין משטרה?
ת. הוא נפל, אח שלו אמר לו 'תברח תברח דקרת אותו' הוא נפל, ואמר
'אני נשאר פה ואני אתקשר למשטרה'.
ש. הוא התקשר למשטרה?
ת. לא יודע.
ש. בחקירה הראשית אמרת ששאהין נפל על הרצפה והזמין משטרה אז הוא
לא הזמין?
ת. קיבלתי את המכה, לא יודע, הרגשתי כזה פלאש, אני ראיתי אנשים
מזיזים אחד את השני, אבל לא קלטתי כל דבר.
ש. אז שאהין הזמין משטרה?
ת. אני לא עונה לך על השאלה הזו".

שאדי עומת עם הגרסה שהעלו אדמונד וראיק, לפיה כאשר ירדו לכיוונו ראו שהוא יושב על המתלונן ונותן לו אגרופים לפניו. בתגובה השיב "זה לא קרה. . . זה לא קרה והם לא אמרו את זה" (עמ' 71 שורה 22 לפרוטוקול). גם בהמשך כשנתבקש להסביר מדוע זה יאמרו אדמונד וראיק כי הוא נתן למתלונן אגרופים, הוא עמד על דעתו והשיב "לא הם לא אמרו דבר כזה. אני לא נתתי, אני לא יכול לתת אגרופים כשאני מקבל סכין מעל העין" (עמ' 72 שורה 21 לפרוטוקול).

שאדי נשאל אותה שאלה שנשאל במשטרה - מי שבר את הלסת של המתלונן, אולי אדמונד? אולי ראיק? והשיב כי אדמונד ראיק ואוסביו באו להפריד. "אדמונד גם בא בסוף" (שם שורה 27). הוא נשאל אם אכן התכוון לכך שאדמונד בא בסוף וענה "לא, הוא בא בהתחלה. הוא לא ראה את שאהין". הפרקליטה הקשתה ושאלה כיצד הוא זוכר מה היה, לאור גרסתו כי לאחר הדקירה היו לו "פלאשים" ושמה יתכן שהם בכל זאת נתנו למתלונן מכות. שאדי השיב "לא. לא יכול להיות". ב"כ המאשימה הקשתה שוב ושאלה כיצד גרסה זו מתיישבת עם הדברים שמסר במשטרה מהם עולה כי ככל הנראה אלו שבאו לעזור לו הם אלה שתקפו את המתלונן. שאדי השיב "זה לא נכון, לא אמרתי את זה". שאדי גם הכחיש כי בערב לפני מתן עדותו של ראיק הוא הגיע לביתו ואמר שייקח על עצמו את האחריות לתקיפה. הוא אמנם היה בביתו של ראיק אך לא אמר כי ייקח את התיק על עצמו.

שאדי מסר כי המתלונן ואחיו היו שיכורים. הוא גם ידע לספר כי שניהם צעקו האחד על השני לפני האירוע. גרסה זו עלתה לראשונה בסוף חקירתו הנגדית ומעולם לא נשמעה מפי מי מיתר העדים. שאדי גם ידע להוסיף כי משני האחים, המתלונן ואברהים, נדף ריח של וודקה והעיניים שלהם היו אדומות.

כאמור, התרשמתי משאדי היתה שלילית. עדותו היתה מתחמקת ומגמתית. הסתירות בין הגרסה שהעלה בהודעתו במשטרה לבין זו שהעלה בעדותו בבית המשפט רבות מספור, כפי שפורט לעיל. התקבל הרושם כי שאדי עושה כל שביכולתו על מנת להרחיק את הנאשמים ממעשה האלימות המיוחס להם. בעשותו כן, הוא לא האמין כי הם עצמם ייחסו לו בעדותם את תקיפתו של המתלונן וחזר וטען כי לא ייתכן שאמרו זאת. הסכין אותה על פי הנטען אחז המתלונן בידו, אף היא סיפור בדיה שלא נשמע מפי מי מיתר העדים. הטענה של שאדי לפיה אחז המתלונן סכין ואיים באמצעותה על כל מי שיעז להתקרב אליו, לא נשמעה גם לא מפי אלה שבאו כביכול לעזור לו, לרבות הנאשמים.

סיכום

36. בהודעתו של המתלונן ובעדותו בפניי התגלו סתירות רבות בנקודות מהותיות. אני מאמין כי סתירות אלו לא נבעו מכוונה זדונית להפליל דווקא את הנאשמים, אלא מתוך בלבול וחוסר יכולת לדייק ולשחזר באופן מפורט את מהלך השתלשלות האירוע האלים. עדותו של אחיו, אברהים, לא היה בה כדי לתמוך ראייתית ולאושש את עובדות כתב האישום שכן מדובר בעדות שמועה מובהקת. נותרה אם כן עדותו של המתלונן כעדות מרכזית ויחידה שלאור הסתירות הרבות שנתגלו בה, לא ניתן לרחוש לה אמון ולבסס עליה הרשעה. מידת ההוכחה הנדרשת בפלילים חייבת להיות מעבר לספק סביר. לטעמי, ראיות המאשימה אינן עומדות ברמה הנדרשת להרשעה.

נכון הוא שמנגד, עדויות הנאשמים ועדי ההגנה שזומנו על ידם לא שכנעו אותי אף הם בנכונות גרסתם. הטענה כי הנאשמים רק הפרידו בין הניצים לא הוכחה כדבעי ונותר בלבי ספק אם אכן מעורבותם של הנאשמים באירוע התמצתה בהפרדה והרגעת הרוחות כפי שטענו. לכן זיכויים של הנאשמים אינו מוחלט. יחד עם זאת, אין בשקריהם כדי להוביל להרשעתם שכבר נאמר כי לעולם יש לזכור כי שקריו של הנאשם אינם יכולים להפוך את "האין ליש" (י' קדמי, על הראיות, (חלק ראשון), 2003, עמ' 259-266). שקרים אלה אינם יכולים להביא להרשעה מקום שהמאשימה לא עמדה בנטל השכנוע הרובץ לפתחה.

במצב דברים זה, כאשר כפות המאזניים מעוינות, ואין טעם ממשי שיבטל את הספק העולה מגרסת עדי המאשימה, יש לזכות את הנאשמים מחמת הספק. עמד על כך בית המשפט בע"פ 7443/06, 7504/06 **ארקה וממו נ' מדינת ישראל** (28.9.08) בקבעו כי:

"כאשר מכיל התיק הן ראיות המושכות לכוון הרשעה והן ראיות המושכות לכיוון זיכוי, ואלו אינן ניתנות ליישוב, יש להעמידן אלו מול אלו ולהעריך את משקלן. רק אם הראיות המרשיעות הינן בעוצמה המספיקה כדי לבטל כל ספק סביר באשמת הנאשם, על אף קיומן של ראיות המצביעות אחרת, ניתן להרשיע. בכל מקרה אחר, יש לזכות את הנאשם מחמת הספק".

על הספק נאמר בע"פ 10100/07, 10228/07 **מדינת ישראל נ' שחאדה** (24.3.2010) כ:

"... על הספק להיות הגיוני, בעל אחיזה במציאות ובעל עוצמה כזו שתעמיד את הגרסה המפלילה באור בלתי בטוח. על הספק הסביר להיות בעל כוח ממשי לזרוע אי בטחון בסיסי באמיתותו ומשקלו של הציר המרכזי עליו נשענת הגרסה המפלילה, ובחיזוקים העוטפים אותו".

37. אודה כי התוצאה אליה הגעתי מעוררת בי אי נוחות. המתלונן הותקף ונחבל בצורה קשה במהלך אירוע אלים, על לא עוול בכפו. על היקף הפגיעה יעיד התיעוד הרפואי שהוצג (ת/15 ו- ת/16). אין ספק כי אחד או יותר מארבעת המעורבים - ראי, אדמונד, שאדי ואוסביו - הוא שתקף אותו וגרם לו לחבלות החמורות. יחד עם זאת, בהעדר תשתית ראייתית שתוכיח כי היו אלה דווקא הנאשמים שעשו זאת, לא נותר אלא לזכותם מחמת הספק. הרצון למצוא אחראי למעשה המתועב, להענישו ולרפא, ולו באופן מוגבל, את נזקיו של המתלונן, אינו יכול להוביל להרשעת הנאשמים מקום שנוטר ספק בראיות המרשיעות. אותו ספק כרסם ולא ניתן היה להתעלם ממנו. לגבי אותו ספק מכרסם התייחס כב' השופט חשין בלשונו הצוירית בע"פ 6251/94 **בן ארי נ' מדינת ישראל** (פד"י מט(3), 45) (17.5.1995) בקבעו:

"גם במקום שבית משפט יאמר אל ליבו: כל חלופות אפשריות נעדרות הן, לכאורה, כל משקל של ממש, ומכאן שהתביעה הוכיחה את אשמתו של נאשם מעבר לספק סביר גם בהגיענו אל תחנת סיום זו, אפשר שקול קטן וחרישי - קול המוסר - יעלה בשופט ממצפונו ויאמר לו: אחרי כל אלה "זה לא זה". אפשר שקול זה פירושו לא יהיה אלא ספק סביר "רציונאלי". אפשר גם אחרת. בין כך ובין אחרת שופט לא יוכל להתעלם ממצפונו - אסור לו שיחמוק ממנו ועל פי צו ליבו יעשה"

38. סוף דבר, לאור מכלול הנימוקים שמניתי לעיל, הגעתי למסקנה כי מן הדין לזכות את הנאשמים מחמת הספק, מן העבירות שיוחסו להם בכתב האישום בתיק זה, וכך אני מורה.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ד, 30 ינואר 2014, במעמד הצדדים